

ΜΕΡΟΣ Β' ΟΙ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΕΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ

Οι ανησυχίες των Κοινοτήτων για το Σύνταγμα Αμερικής όπως ήταν γνωστό το ενοριακό σύστημα που ήθελε να εφαρμόσει στην Αυστραλία ο μακαριστός Ιεζεκιήλ ήταν δικαιολογημένες επειδή η απειλή στη λαϊκή διοίκησή τους ήταν υπαρκτή. Αλλά είμαι βέβαιος πως ο πρόεδρος της Κοινότητας Αντελάντ το 1959, Μιλτιάδης Χατζηβασιλείου, οι αδελφοί Τσάκαλοι και άλλοι συνεργάτες του θα ενεργούσαν διαφορετικά αν γνώριζαν τις θλιβερές συνέπειες στην ομόγενεια στα επόμενα 50 χρόνια μετά την αποσκίρτηση από την Αρχιεπισκοπή.

Γεγονός, όμως, είναι ότι η αντίδραση των Κοινοτήτων συνέβαλε αποτελεσματικά για να μην εφαρμοστεί στην Αυστραλία το ενοριακό σύστημα και να αναγνωριστεί από την Εκκλησία η ανεξαρτησία των Κοινοτήτων. Όπως θα δούμε, ο Ιεζεκιήλ, ήταν διατεθειμένος να κάνει μεγάλες υποχωρήσεις για να μην αποσκιρτήσει η Κοινότητα Σίδνεϊ, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος κ. Στυλιανός προσδοκούσε να λύσει το λεγόμενο “εκκλησιαστικό” πρόβλημα όταν ήρθε στην Αυστραλία πριν 35 και πλέον χρόνια. Εξάλλου, το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανεγνώρισε την ανεξαρτησία των Κοινοτήτων στη Συμφωνία της Αθήνας.

Η απόφαση της Κοινότητας Αντελάντ ν’ αποσκιρτήσει δεν μπορούσε να παρθεί σε πιο ακατάλληλη στιγμή για την ομόγενεια στην Αυστραλία, την ώρα που προσπαθούσε να οργανωθεί στα πρώτα χρόνια της μαζικής μεταπολεμικής μετανάστευσης.

Το οικονομικό κόστος δεν έχει υπολογιστεί για τα δικαστικά έξοδα, για τα αμέτρητα ταξίδια σε ατέλειωτες συσκέψεις των Κοινοτήτων, για την απώλεια χρόνου σε συζητήσεις με θέμα το “εκκλησιαστικό” και στις τεράστιες δαπάνες για να βρεθεί μια εκκλησιαστική αρχή όπου θα στεγάζονταν οι Κοινότητες, χωρίς να υπολογίσουμε τις εσωτερικές διενέξεις μέσα και ανάμεσα στις ανεξάρτητες Κοινότητες γύρω από αυτό το πρόβλημα.

Το κόστος από τον διχασμό δεν ήταν μόνο οικονομικό, γιατί ο μετανάστης του ‘60 και ‘70, εκτός από τα προβλήματα εγκατάστασής του

«Όταν ο κόσμος θα καίγεται, όταν τα γεφύρια πίσω μας θα κόβονται, εγώ θα είμαι ‘κει να σας θυμίζω τις μέρες τις παλιές».
Διονύσης Σαββόπουλος

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και..

μη

σε μια ξένη χώρα, έπρεπε ν’ αποφασίσει και σε ποιά εκκλησία θα εκκλησιαστεί, θα παντρευτεί, θα βαπτίσει τα παιδιά του. Στην επίσημη Εκκλησία ή στην “Σχισματική”; Όμως, ούτε αυτό ήταν το μοναδικό πρόβλημα επειδή υπήρξαν και

τητες και την Αρχιεπισκοπή ήταν η παροικιακή κοινωνική πρόνοια και αυτό το κενό κάλυψε η κυβέρνηση της Αυστραλίας με το Συμβούλιο ο Καλός Γείτονας (The Good Neighbour Council). Ο Σταύρος Κουσσαδίας, ένας ευφυέστατος

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΧΑΣΜΟΥ “Εκκλησιαστικό”: Δύσκολη αλλά όχι αδύνατη η λύση

άλλες παράπλευρες απώλειες από αυτή τη διένεξη που δίχασε οικογένειες και φίλους και καθυστέρησε την πρόοδο της ομογένειας τουλάχιστον δέκα χρόνια.

Στα χρόνια εκείνα η Αρχιεπισκοπή ήταν απασχολημένη να ιδρύει δεκάδες δικές της Κοινότητες στα “ελληνικά” προάστια των πολιτειών σε ολόκληρη την Αυστραλία, που έκτιζαν ιερούς ναούς για να ικανοποιηθούν οι εκκλησιαστικές ανάγκες χιλιάδων μεταναστών που κουβαλούσαν τα καράβια από την Ελλάδα. Η Κοινότητα Αντελάντ διέθετε πολύτιμο χρόνο και ενέργεια ψάχνοντας για συμμάχους στις Κοινότητες άλλων πολιτειών και βρήκε τη συμπαράσταση στις Κοινότητες Μελβούρνης και τού Νιουκάστλ που αποσκιρτήσαν από την Αρχιεπισκοπή, ενώ η Κοινότητα Σίδνεϊ δίσταζε να κάνει το μεγάλο άλμα.

Αποτέλεσμα; Ο μετανάστης που έφτασε χωρίς να γνωρίζει τη γλώσσα τού τόπου, συνήθως μόνος και έρμος, δεν εύρισκε τη στήριξη που χρειαζόταν στα πρώτα βήματά του και το γνωρίζω από προσωπικές εμπειρίες. Πρώτη απώλεια της διένεξης ανάμεσα στις μεγάλες Κοινό-

Καστελλορίζιος γραμματέας της Κοινότητας Αντελάντ με ευρύ δίκτυο γνωριμιών στις κυβερνητικές υπηρεσίες, επιστράτευσε εμένα και τον πατέρα μου στο Συμβούλιο σαν εθελοντές για να βοηθήσουμε τους νεομετανάστες. Στη δεκαετία τού ‘50 και ‘60 οι εργοδότες υποδέχονταν με ενθουσιασμό τους μεταναστές για να επανδρώσουν τα εργοστάσιά τους και η κυβέρνηση της Αυστραλίας τούς πρόσφερε περίπου τα ίδια δικαιώματα με τους υπόλοιπους πολίτες, αλλά είχαμε ν’ αντιμετωπίσουμε τον ρατσισμό αγγλοαυστραλών. Οι Έλληνες είμασταν γουόγκς, οι Ιταλοί ήταν ντέγκος και αν τολμούσες να παραπονεθείς για οτιδήποτε, η απάντηση των ρατσιστών ήταν πάγια “πήγαινε πίσω στην πατρίδα σου”, επειδή στην εποχή της “Λευκής Αυστραλίας” έβλεπαν με υποψία οποιοδήποτε μελαχρινό. Ακόμη και η διδασκαλία των Ελληνικών γινόταν σαν το κρυφό σχολειό σε “Κυριακάτικα σχολεία” σαν κατηχητικά, επειδή οι φορείς μας ήταν απασχολημένοι με την διένεξή τους.

Το 1960 έπληξε την Αυστραλία μια από τις περιοδικές οικονομικές κρίσεις της και στις εκλογές τού

1961 η κυβέρνηση Μένζις σώθηκε μόνο από την εκλογή τού Λίμπεραλ βουλευτή, Τζιμ Κίλλεν, στο Κουίνσλαντ που ο τότε ιστορικός πρωθυπουργός της Αυστραλίας υποδέχτηκε με ανακούφιση και πολλά εγκώμια στην Καμπέρα.

Οι πρώτοι που επλήγησαν από την οικονομική κρίση την εποχή εκείνη ήταν οι έλληνες μετανάστες οι οποίοι έρχονταν στην Αυστραλία για μια καλύτερη ζωή και αντιμετώπιζαν το φάσμα της ανεργίας και ανέχειας σε μια ξένη χώρα. Επειδή δεν υπήρχε άλλη βοήθεια, ο “Καλός Γείτονας” μάς έστελνε συμπατριώτες που δεν μιλούσαν αγγλικά για να τους βοηθήσουμε να εισπράξουν το επίδομα ανεργίας ή και να βρουν δουλειά.

Το πρόβλημα της ανεργίας στο Αντελάντ ήταν τόσο μεγάλο την εποχή εκείνη, που για πρώτη -και τελευταία- φορά συγκρούστηκα με αυστραλό πολιτικό. Για την ακρίβεια, με την Λίμπεραλ γερουσιαστή Νάνσι Μπάτφιλντ, γόνου της οικογένειας Χόλντεν που κατασκεύαζε αυτοκίνητα στη Νότια Αυστραλία πριν την αγοράσει η Τζένεραλ Μότορς.

Σε μια συνάντησή μας διαμαρτυρήθηκα στη Νάνσι Μπάτφιλντ για το ποσοστό της ανεργίας στην ελληνική παροικία, αλλά και για το μικρό επίδομα ανεργίας. Η πολιτικός δικαιολογήθηκε ότι η ανεργία ήταν αναγκαία “για το καλό της χώρας” και φυσικά είχαμε έντονη συζήτηση με αποτέλεσμα να μου στρέψει την πλάτη και να φύγει με τη δικαιολογία ότι είχε άλλο ραντεβού. Δεν ήταν δουλειά μου να διαμαρτυρηθώ, αλλά το έκανα επειδή οι φορείς μας είχαν άλλες έγνοιες.

Όμως, δεν ήταν ούτε η ανεργία το μεγάλο πρόβλημα της παροικίας στο Αντελάντ την εποχή εκείνη. Επτασφράγιστο μυστικό στην ιστορία της ομογένειας στην Αυστραλία, που από ό,τι γνωρίζω κανένας ερευνητής δεν τόλμησε ν’ αγγίξει, είναι τα ψυχολογικά προβλήματα που υπέφεραν χιλιάδες συμπατριώτες μας και κλείστηκαν σε ψυχιατρεία. Γι’ αυτό, θα μου επιτρέψετε ν’ ανοίξω παράγραφο για να ρίξω λίγο φως σ’ αυτό το μεγάλο θέμα που αγνόησαν τότε οι φορείς μας.

ΑΥΡΙΟ η συνέχεια.

* Πολιτικές διαφημίσεις

Η αντιπολίτευση για άλλη μια φορά θέλει να σταματήσει στην Γερουσία όπου έχει τους αριθμούς μια κυβερνητική απόφαση και σύμμαχους βρήκε άλλη μια φορά τα ΜΜΕ. Οι κυβερνητικές διαφημίσεις είναι απάντηση στην εκστρατεία των μεταλλευτικών εταιρειών που διαθέτουν πολλά εκατομμύρια δολάρια από τα τεράστια κέρδη τους για ν’ αναγκάσουν την κυβέρνηση να μην επιβάλει την φορολογία στα υπερκέρδη.

Η αντιπολίτευση, δεδηλωμένος σύμμαχος των κροίσων που εκμεταλλεύονται τον εθνικό πλούτο της χώρας, προφανώς δεν θέλει η κυβέρνηση ν’ απαντήσει στην παραπλανητική προπαγάνδα των μεταλλευτικών εταιρειών για να πείσουν το εκλογικό σώμα ότι δεν πρέπει να διεκδικήσει το μερίδιό του από τα υπερκέρδη τους.

Εκείνου που πρέπει να μάς ανησυχεί είναι αν ο πρωθυπουργός, Κέβιν Ραντ, θ’ αντέξει την τρομακτική πίεση των κολοσσών, ή θα κάνει υποχωρήσεις για άλλη μια φορά...

* Καλόο!

Ο άντρας γυρίζει στο σπίτι ενθουσιασμένος και λέει στη γυναίκα του:

- Γυναίκα, τα έμαθες; Βγήκαν καινούρια ολυ-

μπιακά προφυλακτικά, στα τρία χρώματα των μετάλλων: χρυσό, ασημένιο και χάλκινο. Θα τα χρησιμοποιήσουμε σήμερα κιόλας!

- Και ποιά θα φορέσεις εσύ, αντρουλή μου;

- Το χρυσό, βέβαια.

- Δεν φοράς καλύτερα το ασημένιο μήπως και τελειώσεις δεύτερος καμιά φορά;

Ακόμη ένα:

Μια ξανθιά πάει με τον αραβωνιαστικό της να δουν ένα σπίτι που θέλουν να αγοράσουν. Καθώς μελετούν το σπίτι ο αραβωνιαστικός λέει στον μεσίτη:

- Ωραίο το σπίτι και σε καλή τιμή. Αλλά παρατηρώ ότι βρίσκεται κοντά σε σιδηρόδρομο. Δεν θα ‘χει πολύ θόρυβο;

- Θα έχει, αλλά ύστερα από μια βδομάδα θα τον συνηθίσετε και δεν θα έχετε πρόβλημα, του απαντάει ο μεσίτης.

Και η ξανθιά:

- Αχ να το πάρουμε αγάπη μου και δεν πειράζει, την πρώτη βδομάδα μένουμε σε ξενοδοχείο!

